

פלא שבובות סחבות הן האהובות ביותר. את כל כך נדיבה, כל כך סבלנית, כל כך ניתנת לאהבה. ככל שאת קרועה ומרופטת יותר, כך יאהבו אותך יותר הילדים.

מי יודע, אבל אולי ארץ הפיות מלאה בבובות סחבות ישנות, אהובות, בובות סחבות שמחבקות לחזה שלהן את הילדים והמבוגרים שאהבו את בובת הסחבות שלהן. אני מקדיש את הסיפורים לרותי סמרטוטי.

ג'וני גרואל

הקדמה והקדשה

כשאני כותב את הדברים האלה, לפני על שולחן הכתיבה, נשענת על הטלפון, יושבת בובת סחבות.

רותי סמרטוטי היקרה!
אותה רותי סמרטוטי בה שיחקה אמא שלי כילדה קטנה.

היא יושבת קצת עקומה ובעלת פרקים רפים, ומביטה לי ישר בפנים בעיניה עשויים כפתורים, שאור חשמל משתקף בהן.

היא הייתה כנראה ב"מסיבת תה" כי פניה מרוחים בשוקולד.

היא מחייכת באושר וללא הפסקה.

נכון, היא ננגסה קצת על ידי עכברים שעשו להם קנים מצמר גפן הרך בו היא ממולאת, אך רותי סמרטוטי חייכה גם כאשר העכברים נגסו בה.

איזה הרפתקאות עברה רותי סמרטוטי! כמה אושר ושמחה הביאה לעולם הזה! ובלי להתחשב איך נהגו בה, הייתה תמיד סבלנית.

איזה שעורים של חמדה וחוזק אופי היית יכולה ללמד אותנו אילו רק יכולת לדבר, עם הניסיון

והחוכמה שרכשת במשך חמישים ותשע שנים. לא